

FITS

2010

Anul XVII, nr. 9, 5 iunie

Cititorii noștri sunt la fel
de inteligenți ca noi

APLAUZURI

Alo, micuțule, știi
de ce au cangurii picioare
atât de lungi? Ca să aibă cu
ce să le dea în bot oamenilor
răi care vin din România să
le fure banii din
marsupiu.

Canguri pe străzile Sibiului?! Nu chiar.
Sînt doar niște artiști străini costumați
în canguri. Ai noștri s-ar fi costumat mai
simplu, după posibilități: în cartofi pră-
jiți și ouă ochiuri.

SPECTACOLE LECTURĂ

MOUNTAINBIKERII

de Volker Schmidt

Joi, 03.06.2010 a fost, probabil, cea mai savuroasă zi din șirul dimineților care găzduiesc spectacolele lectură la librăria Humanitas. Fără îndoială că primul ingredient a fost calitatea textului, semnat de Volker Schmidt. Un text construit în mod tradițional, cu

personaje bine definite, o gradare crescendo a intrigii construită cu ajutorul dialogurilor bogate în esență dramatică.

Piesa pornește de la stereotipurile lumii contemporane – o lume a consumismului capitalist, în care personajele devin victimele bunăstării și încearcă din toate puterile să se elibereze. De aici și metafora cuprinsă în titlu Mountainbikerii, cei care în afară de a parcurge viteze mari sunt caracterizați de o continuă dorință de ascensiune.

I. Bogdan Lefter a încercat o descriere a proiectului autorului care, spune el, a dorit să construiască o lume redusă la personaje tip „dar dincolo de superficialitate descoperim <<monștrii conștiinței>>”. Vorbim despre o lume aparent superficială, cu reduții, cu personaje tip (element preluat în structura piesei și în modularitatea scenei, compusă întotdeauna din două personaje).

În această lume care păstrează esențele lumii moderne, avem în centru două familii dezorganizate. Prima este o familie fără tată, în care mama, Francesca este într-o continuă căutare a partenerului iar băiatul are obsesii morbide. Cea de a doua familie a suferit o traumă prin moartea prematură a unuia dintre copii, mama este afectată și are un comportament vicios iar fiica Lina este, în interpretarea lui Radu Nica, cea mai puțin afectată de trauma familială. Punctul de legătură dintre cele două familii este Manfred, tatăl Linei și medicul ginecolog al Francescăi. Deznodământul piesei este reprezentat de moartea lui Manfred, după care, cei doi copii ai celor două familii, par a-și regăsi speranța în valorile eterne și întrevăd un viitor împreună. Personajul care se sustrage lumii acestor familii este Albert, care dorește o normalitate în relația sa cu Francesca. Albert este elementul perturbator, care, aducând în scenă dorința de normalitate provoacă dezechilibrul acestor existențe contorsionate, care nu pot accepta normalitatea.

Prezent la lectură a fost și Cătălin Ștefănescu, care, cu o foarte bună prezență de spirit a intervenit „eu nu aș forța limitele interpretării”, aducând discuția la un nivel al accesibilității nonformale, în care invitații și autorul au sau putut integra și adăuga observații.

Prezența autorului la eveniment a fost un mare câștig și a constituit o descoperire: Volker Schmidt, autor dramatic în vârstă de 34 de ani, absolvent al conservatorului de actorie din Viena, a scris în ultimii 10 ani peste 14 piese și, actualmente, lucrează ca regizor de teatru în Germania și Austria. Chiar dacă limba a constituit un prag al comunicării, autorul a reușit să stabilească un dialog cu cei prezenți, stârnind curiozitatea criticilor, care îl cunoșteau pentru prima dată. O personalitate interesantă, cu vaste cunoștințe aprofundate de istoria teatrului și despre miturile europene în general.

Alexandra Pâzcu

Bursa de spectacole - Ediția XIII

Cea de-a XIII-a ediție a Bursei de Spectacole de la Sibiu a luat startul în 3 iunie. Evenimentul are loc în incinta Casei de Cultură a Sindicatelor și găzduiește operatori culturali atât din Europa, cât și se pe celelalte continente.

Bursa de Spectacole de la Sibiu reprezintă singura platformă de prezentare a actului cultural în țara noastră unde sunt prezentate, promovate și vândute ultimele apariții în domeniul artelor spectacolului (teatru, dans, muzică etc.). Evenimentul este gândit ca o expoziție unde fiecare producător (companii, instituții culturale, școli de teatru, agenții de impresariat artistic, mass-media specializată, cercuri de creație etc.), își prezintă oferta de spectacole, stabilindu-se parteneriate deosebit de benefice pentru libera circulație a adevăratelor valori culturale.

Bursa a fost concepută ca un spațiu de întâlniri care dă naștere la noi proiecte, coproducții internaționale ce au ca scop promovarea valorilor culturale românești și descoperirea de noi talente și schimbul de informații.

„Recunoașterea locală și regională dată de spectatorii zilnici, recunoașterea națională și internațională dată de confruntări, de dialog și viziunea strategiei de dezvoltare – sunt alte atuuri importante, mai ales în momente de criză. Cu cât este amânat mai mult momentul confruntării cu piața, cu atât decalajele între realitate și posibilități se adâncesc”, consideră Constantin Chiriac.

Pe parcursul celor doisprezece ani, Bursa de Spectacole de la Sibiu a devenit un eveniment cu impact deosebit în cultură. Grație acestei credibilități internaționale, Sibiuul a putut deveni o piață în care creatorii și distribuitorii pot dezvolta programe de mobilitate a artiștilor și a produsului cultural, după legile pieței libere.

Andreea Radu

Sibiu Performing Arts Market - XIIIth Edition

The XIII th edition of the Sibiu Performing Arts Market, began on the in the 3 of June. The event takes place inside the Syndicate Culture House and hosts cultural operators both from Europe as well as from the other continents.

Sibiu Performing Arts Market is the only platform presenting the cultural act in our country, where latest apartitions in the show arts (music, theatre, dance, etc.) are presented, promoted and sold. The event is thought as an exhibition where each producer (companies, cultural institutions, theatre schools, managing agencies, specialized media, creation circles etc.), presents his show offer, establishing highly beneficial partnerships for free movement of true cultural values.

The exchange has been conceived as a meeting space which gives birth to new projects, international co-productions whose goal is to promote Romanian cultural values, discover new talents and

exchange information.

“The local and regional recognition given by the daily spectators, as well as the national and international recognition given by confrontations, by dialog and by vision of the development strategy – are other significant trumps especially in a time of crisis. The more the time of the moment of confrontation with the market is delayed, the more the discrepancies between reality and possibilities get deeper”, considers Constantin Chiriac. Over the course of the twelve years the Sibiu Performing Arts Market has become an event with a huge impact in culture. Thanks to the international credibility, Sibiu had become a market in which creators and distributors can develop programs of artist mobility and of the cultural product, following the free market rules.

Andreea Radu

Translated by Vladimir Zeca

Noaptea

Un parc răvășit. Scaune aruncate peste tot în scenă. Cinci muzicieni orbi îmbrăcați în paltoane gri. Această imagine a întâmpinat publicul în sala studio a Teatrului Radu Stanca în data de 1 iunie, cu prilejul spectacolului Noaptea.

Cerșetorii se leagă obsesiv, teama marcând orice gest al lor. Pentru a sparge această stare, unul dintre ei se îndreaptă împleticindu-se înspre un violoncel din colțul scenei și începe să cânte. Muzica provoacă o reacție din partea celorlalți, care încep să se plimbe haotic. „Nu mai vine odată?” e întrebarea care va marca întreg spectacolul, și care determină panică în rândul celor cinci. Timpul stă în loc, atât pe scenă cât și în public, întrucât climaxul devine pe parcursul reprezentației asemănător cu preotul care nu mai vine. Acțiunea are o structură sinusoidală, replicile și lamentațiile repetându-se obsesiv.

Noaptea este perioada când frica și singurătatea se accentuează. Faptul că cei cinci protagoniști trăiesc într-o noapte eternă, fiind orbi, face ca aceste sentimente să le domine întreaga ființă și întregul caracter. Muzicienii acționează ca un tot unitar, mișcându-se aleatoriu pe scenă, în așteptarea cuiva care să îi ducă înapoi

acasă. Dacă la nivelul jocului actoricesc spectacolul a excelat, lipsa de dinamism și strigătele obsesive ale cerșetorilor au făcut ca publicul să stea într-o continuă stare de așteptare și frustrare. Nu există nici o cale de scăpare din acest spațiu, incapacitatea de a vedea ținându-i pe cei cinci captive în acest parc.

Așteptarea preotului este un laitmotiv al întregului spectacol, determinând un comportament schizoid în cei cinci. Muzica pare a fi singura scăpare, cei cinci cântând în repetate rânduri la instrumente sau vocal. După 45 de minute de lamentații intense și crize repetate, cel ce vede foarte puțin face o descoperire.

Părintele, acest Godot al cerșetoriilor, se află într-un colț sub niște scaune, mort de mult. Trupul său neînsuflăit, o păpușă de plastic, a stărnit râsete timide în rândurile publicului. Lamentațiile cresc din acest moment în intensitate. Întregul ansamblu de muzicieni începe să se miște aleatoriu în scenă, până când unul dintre ei are o revelație: „Aici vom muri, deci trebuie să stăm împreună”. Zis și făcut. Patru dintre cei cinci se grupează în jurul unei mese, în timp ce al cincilea, cel care nu aude prea bine, continuă lamentațiile lângă trupul neînsuflăit al preotului. După un scurt moment, cei cinci se îndreaptă spre instrumente, aceasta fiind singura lor alinare. Muzica e un element central, deschizând și închizând reprezentația.

Diana Moga

ELECTRA

How much from the music of a show does contribute to a possible weighing of its qualities? How much from what is called impact, can be attributed to music? To what extent manages music to raise a show in the public eye? It probably manages it a lot, but in case of the show directed by Mihai Maniutiu a strange phenomenon happens, but, as far as I am concerned I believe it equally strange and agreeable. Already from the first view, I can even say, from the first tunes, these two important elements, the theatrical play and the music have imprinted in me a mandatory condition. The music having its roots deeply embedded in the tradition of the area of Maramures has been played by the Iza musical group through out the performance.

Hence, both Maniutiu's Electra and the singing destined to inspire a genuine relief to the spirit can only go hand in hand. Personally, from now on I will not be able to see Maniutiu's show and most weirdly, listen to that type of music coming from the area of Maramures without making a connection between them, establishing therefore an interrelation.

What can be the goal? The attempt to obtain an easier pass away? Authenticity? Originality? For sure, a relationship between the spaces, a curse that can only be washed with warm blood, while the tears are of no help. But, over all, I believe that the keyword to all of Maniutiu's shows is the ability to speculate. Why take on more pleasant than that through music and dance?

Following the chronology of the events, Maniutiu does not use the music as the key element of his play. As wrongly would be to say that he is the perfect opportunist.

I am rather inclined to believe that this show is that type of 1 to 1000 solutions,

which only luck or any other stroke of genius could bring to the attention of the public in Sibiu and which is indeed a great deployment of forces, of power.

Having an exceptional cast, the show affirms as a whole, and the moments of inspiration do not stop here: the axe on Electra's back - one of the greatest roles the actress Mariana Presecan has played -, the throwing of the knives in unison, the washing, and, maybe most impressive, the dancing moment of the brothers during Oreste's last appearance, not leaving aside the dancing before Egist's death (wonderful interpretation of Florin Coșuleț), all stand, once again, as proof of a stable and infallible show.

Also worth mentioning are the barrels inplaced in the middle of the stage, from inside which flames burst out throughout the show, a ghetto-like image, an adaptation to recent times, which is widely used in other shows directed by Mihai Măniuțiu. There is no need of modernity in the scenery made by Cristian Rusu, I might say, but a need of understanding, of assimilation. These provide a lightly-acquired joy, giving the show a final touch.

The drama is not at all veiled, leave aside omitted, Mariana Presecan playing, in this case, the "community conscience", which only breaks through the single possible condition, that of revengeful crime.

Another element drawing consideration during the show is the silence, the final serenity, accompanied by music, this time of another register. The liberation through death does not break the crime chain, but it clearly brings a feeling of relief; the type of relief that comes after a rain that purifies everything, re-establishing calmness.

*Cristian Opriș
translated by Oana Mila
and Camelia Oana*

ELECTRA

după Sofocle și Euripide

Cât din muzica unui spectacol contribuie la o eventual cântărire a sa? Cât din ceea ce se numește impact poate fi atribuit muzicii? Cât de mult reușește muzica să ridice un spectacol în ochii publicului? Probabil foarte mult, însă, în cazul spectacolului regizat de Mihai Măniuțiu, se întâmplă un fenomen pe cât de ciudat, pe-atât de plăcut, în ceea ce mă privește. Încă de la prima vizionare, pot chiar să spun, încă de la primele note, cu rădăcini atât de adânci în zona Maramureșului, aceste două mari elemente, jocul actoricesc și muzica susținută live pe tot parcursul reprezentației de către grupul Iza, mi-au întipărit o condiție total obligatorie. De aici, atât Electra lui Măniuțiu, cât și cântările menite să insufle o autentică ușurare a spiritului, merg împreună și numai împreună. Personal, cu toate eforturile depuse, nu mai pot vedea nici spectacolul lui Maniutiu, nici, culmea, nu mai pot asculta muzica maramureșeană, fără a le conecta și fără a stabili un raport de interrelaționare. Posibilul scop vizat? O trecere mai ușoară? Autenticitate? Originalitate? Desigur, o intercorelare a spațiilor, un blestem ce nu poate fi spălat decât cu sânge cald, prea puțin prin lacrimi. Dar, cred că peste toate, cuvântul cheie în spectacolele lui Măniuțiu este asumarea. Ce asumare mai plăcută decât aceea prin muzică și dans?

Respectând cronologia întâmplărilor, Măniuțiu nu folosește ansamblul muzical ca pe un as scos din mănecă. La fel de greșit ar fi să afirmăm despre acesta că ar fi oportunistul perfect. Cred, mai de grabă, că este acel gen de soluție 1 la 1000, în care numai norocul, sau o inspirație de geniu poate aduce publicului sibian o așa mare desfășurare de forță, de putere.

Cu o distribuție de excepție, spectacolul se susține ca întreg, iar momentele de inspirație nu se opresc aici: toporul de pe spatele Electrei - un rol de excepție al actriței Mariana Presecan -, aruncarea cuțitelor la unison, spălarea, dar, poate, cel mai impresionant, momentul dansului între frați la apariția din urmă a lui Oreste, fără ca să uităm de dansul de dinainte de moarte a lui Egist (execuție - fantastică a lui Florin Coșuleț) aduc, încă odată, dovada unui spectacol stabil și sigur.

De menționat sunt și butoaiile amplasate în mijlocul scenei, din interiorul cărora izbucnesc flăcări pe parcursul spectacolului, o imagine ca de ghetou, o adaptare la timpurile de azi, adaptare la fel de des utilizată și în celelalte spectacole ce poartă aceeași amprentă rizgorală. Aș spune că nu se întrevide atât o nevoie de modernitate în decorul realizat de către Cristian Rusu, cât o nevoie de înțelegere, de asimilare. O bucurie obținută lejer, care dă un alt plus spectacolului. Teatralitatea nu este deloc mascată, despre omiterea ei nici nu poate fi vorba, aceeași Mariana Presecan jucând aici rolul „conștiinței unei comunități”, ce răzbate numai prin singura condiție posibilă, aceea a crimei din război. Ceea ce impresionează, de asemenea, în cadrul spectacolului este liniștea, calmul de final, însoțit de muzică, culeasă acum dintr-un alt registru. Eliberarea prin moarte, nu rupe lanțul nesfârșit al crimelor săvârșite, dar livrează, destul de clar o senzație de ușurare. O ușurare ca după o ploaie cu stopi mari ce curăță totul și aduce cu ea veșminte noi.

Cristian Opriș

Aurul poate da strălucire teatrului, la fel și economiei.

Proiectul Roșia Montană.
Un proiect pentru România.

GOLD
CORPORATION
Roșia Montană

Sușținem Festivalul Internațional de Teatru
Sibiu 2010

POVEȘTI DE IUNIE

Sala Studio, ora 18.00

Autor și regie: Pippo Delbono
Asistență tehnică: Pepe Robledo
Cu Pippo Delbono

Doar o masă, un scaun și un pahar pe scenă. Teatrul lui Pippo Delbono este redus la esențial. În „Povești de iunie”, singur pe scenă, actorul/regizorul italian se confesează prin cuvinte și gesturi simple care absorb și eliberează intensitatea implicării în ceea ce este necesar umanității și teatrului. „Povești de iunie” denotă propriul adevăr al artistului și dezvăluie actorul fără mască, cum se abandonează pe Management internațional: Aldo Miguel Grompone

VIZITA

Teatrul Gong, ora 17.00

de F. Durrenmatt
Regia: Nakashima Makoto
Decorul: Nakashima Makoto
Lighting Design: Saito Kei
Sound Design: Murakami Yuji
Cu: Saito Yoriaki, Nakagawa Rena, Akabane Saburo, Takahashi Hitoshi, Kuzuoka Yui, Masutani Kyoko

Cea mai bogată femeie din lume revine în orașul natal aflat în declin. Ea încearcă să îi convingă pe cei săraci să îl ucidă pe fostul ei amant care a trădat-o în schimbul unui ajutor financiar. Cu peste 20 de personaje jucate de șase actori, spectacolul îi prezintă pe locuitorii orașului vechi cedând în fața puterii nemărginite a banilor și încercând să își justifice acțiunile. Jucat în Japonia, în Shizuoka, Okayama, Kochi, Toyama și Tottori, spectacolul este recunoscut ca unul dintre cele mai importante din repertoriul Bird Theatre Company.

TEATRUL NAȚIONAL „RADU STANCA” SIBIU (ROU)

HESS

Cetatea Cisnădioara, ora 22.00
de Alina Nelega
Regia Directed by: Gavril Cadariu
Cu: Nicu Mihoc

„Actorul Nicu Mihoc dă întreaga măsură a talentului său în acest rol, demonstrând încă o dată că poate aborda un rol de o asemenea complexitate în modul cel mai firesc, că poate să se metamorfozeze într-un apostol al răului, că poate să abordeze niște trăiri atât de intense încât devin de-a dreptul palpabile în sală, acolo unde spectatorii stau încremeniți, pentru ca nu cumva să rupă vraja. De la extaz la cădere, de la tristețe la disperare, de la furie la tăcere, acestea sunt trecerile pe care le face acest actor într-un mod legat și maiestuos, creionând un Hess mult prea adevărat că să nu te înspăimânte.”

(Mircea Sorin Rusu)

TEATRUL ODEON (ROU)

DEPECHE // DANCE

Casa de Cultură a Sindicatelor, ora 21.00

Coregrafia: Massimo Gerardi
Decorul: Eveline Havertz
Costumele: Răzvan Mazilu
Cu: Răzvan Mazilu, Laura Andrei, Bianca Patrichi, Judith State, Vanda Ștefănescu, Cristian Chiș, Mircea Ghinea, Levente Szasz, Florin Tănase, Mihai Smarandache
 Teatrul Odeon prezintă un nou spectacol de dans – „Depeche // Dance” - în cadrul programului Dans la Odeon, inițiat și coordonat din 2001 de către dansatorul și coregraful Răzvan Mazilu.

TEATRUL NAȚIONAL „RADU STANCA” SIBIU (ROU)

TURANDOT

Teatrul Național „Radu Stanca”, ora 19.00

după Carlo Gozzi
Regia: Andriy Zholdak
Scenografia: Dragoș Buhagiar
Scenariul: Andriy Zholdak
Adaptarea: Lia Bugnar
Muzica: Vladimir Klykov
Light Design: Dragoș Buhagiar și Andriy Zholdak
Video: Andriy Zholdak & Vladimir Klykov

Cu: Cristina Flutur / Ema Vețean, Florin Coșuleț, Constantin Chiriac, Pali Vecsei, Cătălin Pătru, Eduard Pătrașcu, Simina Contraș, Veronica Popescu / Arina Trif, Emöke Boldizsár, Vlad Robaș

COMPANY RAFAELA CARRASCO (ESP)

DE BUN GUST

Sala Thalia, ora 19.00

După diverse aventuri coregrafice care m-au dus în locuri îndepărtate unde am m-am maturizat ca om și ca artist, după ce diverse instrumente și piese muzicale m-au ajutat să-mi spun povestea, mi-am dat seama că tot ceea ce îmi doream să fac era să dansez. Fără artificii. Muzica, vocea și dansul. Împreună și separate, fără a avea nevoie unele de altele și fără bogăția uniunii lor. Bijuterii frumoase de flamenco ce ne inspiră și ne ajută să arătăm celor din exterior ce simțim în interior.

CARROS DE FOC TEATRE (ESP)

VULTURUL SOPHIA

Pietonala Nicolae Bălcescu, ora 23.00

Regia: Miguel Ángel Martín
Scenografia: Lucas Gomez. Coregrafia: Cristian Moreno
Cu: Rosana Perez, Oscar Esparcia, Nuria Guijarro, Nuria Bonillo, Noelia Lledó, Francisco Gómez, Lucas Payá Manuel Pomares García

Mihaela Marin a devenit un nume recunoscut internațional în ceea ce privește transpunerea artelor spectacolului în arta fotografică. Artista a reușit să depeșească vremurile nu tocmai benefice creatorilor din țara noastră, escaladând rapid serpentinele creaționale în controversatul și capriciosul domeniu al artelor. Pentru cei dependenți de teatru și, în același timp, nostalgici ai Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu din 2009, expoziția Mihaelei Marin, care are loc la Centrul Cultural Habitus, este un reper obligatoriu. O șansă de a rememora clipele trăite în 2009 la festival, dar și de a explora festivalul prin ochii atenți ai unei artiste sensibile în a devora arta teatrală și de a o immortaliza în fotografie. Teatrul are nevoie de artă fotografică, dar simbioza nu este una atât de comodă. Mihaela Marin nu a confirmat doar prin talentul intrinsec - talent evident spectatorului educat - ci și-a desăvârșit formația profesională prin studiile de artă fotografică susținute în perioada 2002 - 2003 la Centrul „Speos” și „Centrul de Formație Profesională Iris” din Paris. Au urmat expozițiile și colaborările foarte importante care i-au confirmat valoarea, în special în întâlnirea teatru-fotografie, dar și în domeniul ilustrației de carte și a fotografiei de revistă. Ba, mai mult decât atât, expozițiile personale ale Mihaelei Marin au avut loc în cadrul a presitigoase festivaluri care nu pot lăsa indiferenți consumatorii de teatru. Debutul expozițiilor personale a avut loc în 2003 – „Priviri Indirecte”. A urmat rapid „Fotografii de teatru”, la Institutul Cultural Francez

din Dakar, dar și expoziție de fotografie de film – „Orient Express”. Heiner Müller ar fi mândru să vadă expoziția personală „Hamletmachine”, în cadrul Festivalului de Teatru de la Gdansk din 2008. Dar, pentru a puncta și mai bine arta dramatică, trebuie să menționăm expozițiile personale, efectuate pe baza unor alte două producții teatrale extrem de importante. Una dintre ele este Portretul lui Dorian Gray, pusă în scenă de către Teatrul Odeon, de care ne amintim, cu siguranță, ca iubitori de teatru, că a participat și la Festivalul de Teatru de la Sibiu, ediția 2005. Expoziția fotografică „Dorian Gray” a fost larg apreciată, însă, și la Dublin, în luna aprilie a acestui an, lucrările artistei urmând a participa în cadrul Dublin Writers Festival. „Dorian Grey” este, însă, o expoziție exploatată îndelung de-a lungul anilor, prin intermediul Institutului Cultural Român putând fi admirată la Paris, New York, Veneția, Berlin, Tel Aviv. „Dorian Grey” a reprezentat chiar România la Bruxelles, în cadrul evenimentului organizat cu ocazia integrării României în U. E. Un spectacol însă mult mai drag împătâmiților de teatru din Sibiu și nu numai va stimula memoria retinei și tensiunile interne – Faust. La Lowland Hall, Royal Highland Centre, Ingliston, unde s-a pus în scenă această megaproducție, publicul a fost întâmpinat de expunerea alcătuită din 20 de fotografii mari (cu dimensiuni de 2 pe 1,27 metri) din acest spectacol. Majoritatea au fost prezentate și la Festivalul de Teatru de la Frankfurt (2008). De altfel, Dorian Grey, Hamletmachine și Faust au devenit, între timp, albume de fotografie. E sufficient de clar că trebuie să vizităm expoziția de la Centrul Habitus!?

Gheorghe Igna

M-am trezit În Visul lui Dan Puric Și încă mai rîd

Am luat bilete la spectacolul lui Dan Puric fără să mă aștept la nimic. Mama e înnebunită după el și trebuia să văd și eu motivul. Cortina s-a ridicat și difuzoarele s-au umplut de o muzică cunoscută mie de pe vremea când Charlie Chaplin era vedetă în alb și negru la televizor. Mi-am zis „spectacol de pantomimă, ce-o să mă mai plictisec!”. În primul minut am regretat că m-am lăsat dusă de curiozitate la Sala de Sindicate într-o zi în care eram obosită moartă și mă dureau toate. În plus nici nu știam că o să mă aflu față în față cu domnul Puric. Nu mai văzusem nici un spectacol de-al lui. Știam despre el ca este un bun orator și motivul pentru care l-am negat până acum și nu am insistat să-l urmăresc ori citesc este că sunt sătulă de vorbe, de discursuri. Dar asta avea să se schimbe într-o singură noapte, în numai două ore.

Aflându-mă prima oară la un astfel de spectacol, eram numai ochi și urechi. Am descoperit un actor cu mișcări sacadate ca de marionetă. Scena avea un timp al ei care curgea diferit decât cel din sală. „Bariera” dintre spectatori și scenă era atât de puternică încât pentru câteva momente aș fi crezut că mă aflu acasă pe canapea și mă uit la televizor. Mi-am amintit de prima oară când am fost la teatru de păpuși cu gradinița. Mă gândeam că un singur om pe scenă este ajutat foarte mult de sunet, că imaginile în care el se desfășoară sunt înlocite de puterea de sugestie a boxelor. Am descoperit pe parcurs că acestea dispar și lasă locul unor imagini transparente care prindeau contur în mâinile lui Dan Puric. Încet, încet, sforile au căzut și

păpușa a devenit înșuși maestrul păpușar. Am rămas impresionată de cât de mult poate face un singur om pe scenă și, mai mult de atât, nu mă așteptam să rîd atât de mult, să aplaud până mă dor palmele. Episoadele în care el a născocit întâmplări hazlii, au dat o energie aparte spectacolului. Preferatul meu a fost cel cu pianistul, unde am răs cu sughițuri și a trebuit să mă caut de o batistă pentru atâtea lacrimi vesele. Spontanietatea actorului nu s-a dezmințit, deoarece n-a existat moment pe care el să-l treacă cu vederea la ce s-a întâmplat și în sală, între spectatori. Faptul că unii își uită telefoanele deschise, deși sunt rugați insistent înainte de a începe orice reprezentație ca ele să fie închise, a constituit doar un cârlig de care el s-a folosit pentru a certa prietenos și stărni răsul în același timp. Prin aceasta, mi-am dat seama că Puric este foarte aproape de oameni, de publicul său. Îl aduce cumva pe scenă, lângă el și lumea îl iubește. N-aș putea spune de câte ori a trebuit să revină la aplauze, de câte ori a ieșit și a intrat pentru că noi nu ne mai săturam de el.

Îmi cer scuze o dată pentru ingoranța cu care l-am ocolit pe maestrul, dar îi mărturisesc aici că m-am îndrăgostit iremediabil de ceea ce face. Cu toate acestea nu o să caut reprezentații de pantomimă, dar pe ale lui mă angajez să nu le ratez. Și, încă o dată, revin cu scuzele pentru ultima parte a spectacolului, pe care nu am receptat-o pe de-a întregul, poate pentru că „decorul” muzical era prea trist și nu am vrut să mă tragă în melancolia lui. Am răs prea mult pentru a pleca acasă tristă. Oricum, undeva, prin final, omul care mima închisoarea mi-a, sau ar fi trebuit să ne dea de înțeles că nu scăpăm de ceea ce am făcut.

Visul lui Dan Puric m-a impresionat, m-a bine dispus, m-a scos din ignoranță și jur că încă aș mai fi aplaudat dacă nu m-ar fi durut palmele!

Adina Katona

Aerial – acrobație pe pânze

Joi seara în Piața Mare toate privirile erau ațintite în sus. Publicul format în mare parte din tineri privea încremenit, cu respirația tăiată, scena mare, spre care erau îndreptate toate reflectoarele. Urmărindu-le emoțiile și exclamările, m-am întors, plină de curiozitate, spre centrul atenției tuturor.

Pe scenă, am descoperit trupa Xtreme, care realiza o serie de acrobații la înălțime. Spectacolul nu a avut o temă artistică, însă performanța acrobaților a reușit să ne capteze atenția pe toată durata demonstrației. Uimitoarele mișcări rectangulare, a căror precizie nu era niciodată ratată constituie un element de profesionalism al trupei formată, în parte, din cinci foști gimnaști de performanță medaliați la numeroase campionate europene și mondiale.

În lupta cu gravitația intervin și elemente de dans și de sporturi extreme. Cu toții am fost fascinați de lejeritatea mișcărilor și de amploarea lor. Într-o cromatică simplă, bazată pe noncolorile alb și negru, însă, având și

elemente de roșu, în fața noastră s-au perindat numere solo dar și executate în duet, chiar pe aceeași pânză. Situațiile scenice mai complexe, compuse din trei sau mai mulți acrobați, propuneau elemente noi, pecum hamuri faustiene sau binecunoscuta panglică colorată care are un efect artistical vizual foarte puternic.

Spectacolul a stărnit în fiecare dintre noi imaginarii, mereu dornic de a crea forme noi, dând naștere unor stări și tablouri cu totul inedite. Atât muzica, poetică și ritmată, cât și lumina, au contribuit la energia pe care acrobații au transmis-o mai departe publicului, realizând un complex unitary, care transpunea performanțele corporale într-un plan aerian. Părea că cei șase interpreți dansează în văzduh. Senzația generală care a copleșit publicul sibian a fost ca urmărind zborul unor păsări, care fie își zbat aripile pentru a înfrunta curenții de aer, fie se lasă lin duce de vânt, plutind ușor pe adierile acestuia.

Doriana Tăut

Marian Râlea: "Noi am fost învățați să jucăm pentru orice fel de audiență"

Este, cu siguranță, cel mai cunoscut magician din țară. Cum de unde știm? Ne-a spus *Abramburica*. Și, în afară de asta, este un actor extrem de serios. Dovada este interviul de mai jos.

Reporter: Sînteți un tip foarte serios. De ce, vă îndispune țara?

Marian Râlea: Sînt două aspecte pe care aș vrea să le comunic. Cînd sînt în țară, regret că nu sînt în afara țării, și cînd sînt în afara țării, îmi e atît de dor de povestea asta românească încît ajung să fiu și mîndru că sînt român. N-am spus nimic rău. Am spus o poveste românească.

Rep: E greu azi pentru actori și multe chestii sînt de înțeles. Cum comentați decizia unor colegi de-ai dumneavoastră de a-și câștiga traiul exclusiv din telenovele?

M.R.: Noi am fost învățați să jucăm pentru orice fel de audiență, indiferent dacă ei sînt copii sau telenoveliști, cum le spuneți. Oricum, viața noastră de actori este o viață invidiată. Lumea nu știe cît de ușoară sau grea este și, atunci, numai cine nu gîndește poate să spună că a juca într-un film sau în fața unor camere de filmat este o prostituție. Spun aceste lucruri pentru că am avut perioade în viața mea în care am fost proscrisul teatrului, deși jucam numai piese de Shakespeare, Molière, Caragiale, roluri importante. Eram proscrisul criticii românești pentru că făceam emisiuni pentru copii la o anumită televiziune. Recunoașterea este unanimă atunci cînd publicul este alături de tine, iar pentru a face un public fericit și pentru a se ajunge la ceea ce ne dorim cu toții, la bucuria catharsisului de care ne-au învățat grecii noștri. Normal, ar trebui să faci orice pe scenă, orice în fața publicului, în orice piață publică, intersecție de drum.

Rep: La filmele din noul val vă uitați?

M.R.: Excepționale mi se par. În primul rînd pentru că sînt de o vitalitate de invidiat pe care și noi, probabil, dacă aveam posibilitatea, o manifestam atunci. Dar acestea au fost condițiile, iar ceea ce îmi face mare plăcere să

spun, este că sînt niște tineri deosebit de inteligenți care știu foarte bine să analizeze indiferent de zonă, avînd sau neavînd bani pentru a produce un film. Au înțeles foarte bine ce înseamnă românul și pentru asta îi felicit.

Rep: Aveți un clasament al filmelor românești preferate din noul val?

M.R.: Desigur că ne referim la cele premiate în primul rînd, pentru că ele sînt recunoscute și îți saltă inima cînd auzi că un film este recunoscut în afară. Sigur că putem vorbi de *Trenul vieții* al lui Radu Mihăileanu, care a fost un film excepțional, dar care a suferit în paralel pentru că se inventase o altă poveste a italienilor și a fost mult mai apreciat pentru că, asta e, sîntem români și ne-o furăm mereu. Dar, toată povestea cu *Amintiri din Epoca de Aur* mi se pare atît de cumplită și atît de realistă în zilele noastre încît, Doamne ferește!, să ne întoarcem să o mai trăim odată. Putem vorbi de *Luna Verde*, de toate filmele, din punctul ăsta de vedere, indiferent dacă avem timp sau n-avem timp sau numai bîrfim despre ele, cred că acest nou „realism” al cinematografiei românești e foarte important cel puțin pentru tinerii care, să sperăm, vor vrea să se întoarcă în România

Rep: Școală de teatru avem. Mai nou, începem să avem și școală de film. Pe cînd preconizați o școală de politică?

M.R.: Presupun că avem o școală de politică în România, de cum nu trebuie să se facă politică și, probabil, Europa va fi de acord cu noi, că nu așa se face politică. Nu mă interesează persoanele politice, pentru că nu am vrut să mă implic. Dacă doream să mă implic, nu cred că îmi era greu, dar nu m-a interesat, atîta timp cît această politică nu-mi face rău sau nu face rău prietenului de lîngă mine. Eu cred că un bun exemplu, cum sînt și grecii la ora asta, e că nu se face totuși, așa simplu, politică. A face simplu înseamnă să te gîndești foarte mult și să fie deosebit de important ce poți să spui în politică, să încerci măcar să rezolvi o problemă existențială a poporului pe care îl conduci.

Rep: Ce vă place și ce nu vă place la Sibiu?

M.R.: Îmi place că am avut șansa să fiu adoptat de sibieni de șapte ani. Aici, la Sibiu, îmi plac teribil cetatea și zidurile roșii. Deși, în momentul în care spun de ziduri, sînt niște ziduri roșii care sînt din cărămidă. Sigur că, în momentul în care eu declar că sînt niște ziduri roșii, reflexul nostru e să ne întoarcem la acei ani, dar îmi plac teribil aceste ziduri roșii și cum era construită această cetate. Mi-au plăcut oamenii, spun mi-au plăcut pentru că Mărginimea a influențat foarte mult dezvoltarea economică a orașului. Întîmplător, Mărginimea a ajuns în centru, ceea ce este foarte important pentru oraș. Iar ce nu-mi place, este că dezvoltarea orașului este făcută de 10 kilometri de la un cap la altul, de la intrare pînă la ieșire. E un oraș mic, dar e un oraș mare prin cultura pe care o afișează pentru că, vrem noi, după atîția ani petrecuți aici, trebuie să recunosc, mai mult decît Brașovul, este un oraș cultural, un oraș plin de festivaluri din lună în lună, de niște oameni care știu să zîmbească pe stradă, niște oameni care poate au venit de la Râmnicu Vâlcea, dar n-are importanță, pentru că ei acum sînt sibieni.

Rep: Vă este dor de *Abracadabra* veche?

M.R.: *Abracadabra*... Sigur că îmi e dor. Și acum trăiesc în nostalgie. Ar trebui s-o iau de la început, să spun că după primele două emisiuni mi s-a hărăzit că nu voi mai scăpa de acest personaj. Îmi place să cred că a fost un frumos accident. Am învățat foarte multe din experiența cu cei mici, dovadă că luni am o prezentare de doctorat care se numește *Jocul copilăriei în teatru*, o comparație între jocul copilăriei și jocul actorului. Am furat mult de la ei. Nu numai că mi-e dor de *Abracadabra* dar dacă aș putea aș încerca s-o reconstruiesc pe cît e viteza de acum a copiilor, a celor mici, informația pe care ei o doresc. Dar noi, atunci, am încercat să deschidem o ușă pentru cei care vor veni. Am deschis ușa, dar n-a intrat nimeni. Poate ăsta e cel mai dureros. Erau o grămadă de emisiuni care nu mai există. Nu știu cum să facem, sau revenim, dacă am putea, sau poate ar fi bine cine dorește acest lucru să ne contacteze, măcar să le mărturisim din experiența noastră.

Rep: Vă mai strigă lumea pe stradă „Magicianul”?

M.R.: Toată lumea „Magi”. Și la filmări și peste tot „Magi, Magi”. Chiar și mamei, de la Brașov, nu i se mai spune tanti Râlea ci „tanti Magi”.

FITS 2010. Questions by Academia Cațavencu

Vrei un tricou? Sau chiar două?
Nu ezita: îmbracă-te!
Unde ne găsești?
Simplu: la Teatrul Național „Radu Stanca”.
Grăbește-te. Măine va fi mai rău!

PLATFORMA DE ARTE VIZUALE: DAN PERJOVSCHI

Dan Perjovschi s-a născut la Sibiu, a copilărit la Sibiu și convingerile lui democratice l-au determinat să fie prezent pe străzile Sibiului în timpul revoluției din 1989. Pentru că Dan Perjovschi explică mereu cum a devenit el, plecând din Sibiu, *artist internațional*. Exact în acest context internațional, la invitația lui Constantin Chiriac, Dan Perjovschi își dorește să inițieze o platformă de arte vizuale în cadrul Festivalului Internațional de Teatru.

În ultimii ani, Dan Perjovschi a avut peste 150 de expoziții publice, în cele mai reprezentative și reputele locuri ale artei contemporane internaționale / Muzeul de Artă Modernă din New York, Nasher Museum/Duke University, Kunsthalle Budapesta, Moderna Museet Stockholm, Portikus Frankfurt, Lombard Freid Project New York, Tate Modern Londra, Ludwig Museum Köln, Museums Quartier Viena, Centrul Pompidou Paris, Hamburg Kunstverein / Dan Perjovschi a participat la cele mai renumite bienale de artă contemporană din lume: Veneția, Istanbul, Sidney, Sao Paolo, Limerick, Sevilla, Lyon. Dan Perjovschi este reprezentat de spații de excepție ale artei contemporane internaționale: Galeria Gregor Podnar din Berlin-Ljubljana, Lombard Freid Projects din New York și Galeria Michel Rein din Paris.

Dan Perjovschi lucrează atât cu imagini, cât și cu text. Comentează status quo-ul social și de politică culturală a unei țări și a lumii întregi, cu umor, subversiune și ironie incisivă. Pentru că Dan Perjovschi a crezut și crede că rolul unui artist în epoca post-comunistă este eminamente politic. Este explicabilă astfel hotărârea lui Dan Perjovschi de a lucra la săptămâna lui independent de analiză politică și

actualitate culturală '22'. În capacitatea sa de a comisiona artiști contemporani de valoare și de bună factură, Dan Perjovschi are mereu disponibilitatea de a face educație artistică în spații mici, necunoscute, în locuri unde nimeni nu merge, dar care pentru Dan Perjovschi contează sentimental și uman.

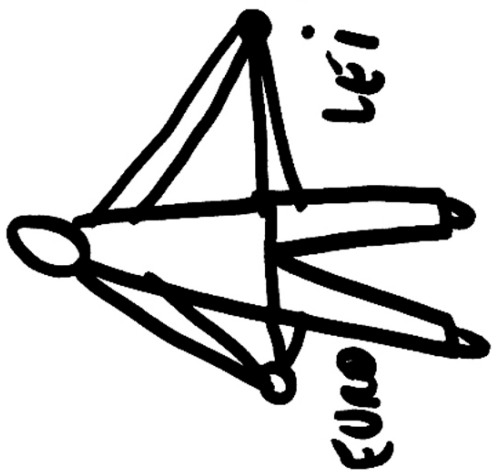
Este considerabil faptul că de la Constantin Brâncuși nimeni nu a mai vorbit despre un artist român atât de mult cum se vorbește despre Dan Perjovschi. Într-un fel, arta românească a trecut de la paradigma Brâncuși la paradigma Perjovschi. Ce înseamnă de fapt paradigma Perjovschi? *Am câștigat libertatea de a face orice, vreau să fac lucruri bune, să le comunic cu pasiune, să găsec soluții, să militez pentru un sistem artistic profesionalist și independent*. Dan Perjovschi a ales partea experimentală, a ales să susțină pozițiile artistice și conceptuale. Sprijină pozițiile artistice și curatoriale ale unei arte de cercetare.

Pentru platforma de arte vizuale pe care vrea să o impună în contextul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, Dan Perjovschi va interveni pe zidul din curtea teatrului, *pentru că e mai muncitoresc, nu e istoric (vechiul Sibiu) și nici cool (noul Sibiu) și pentru că este și nu este în afară*.

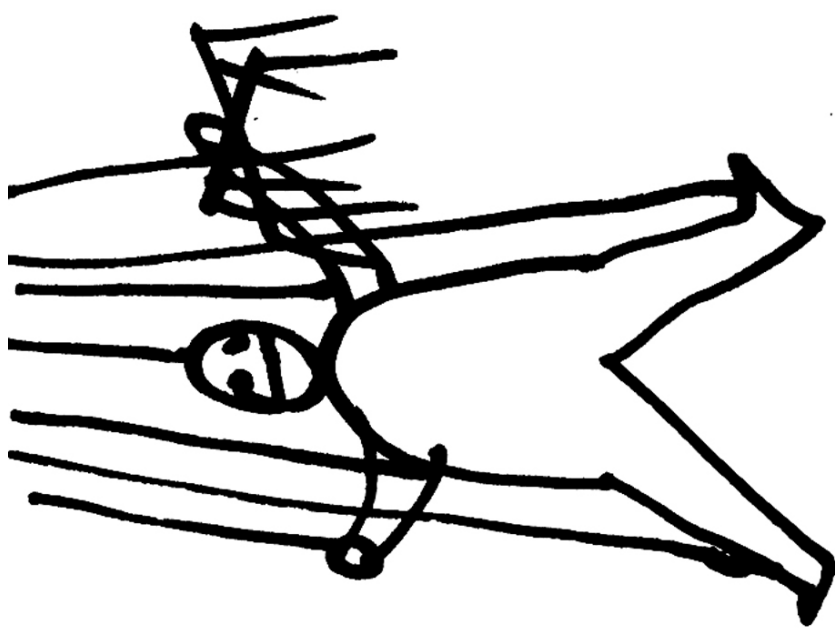
Responsabilitatea artistului pe care Dan Perjovschi o induce fiecărei teme și fiecărui loc în care lucrează este deja o decizie de politică culturală. Dan Perjovschi vrea să reformeze sistemul, să dinamiteze regulamentul și își atinge scopul transformând lumea cu luciditate.

Liviana Dan / Anca Mihuleț

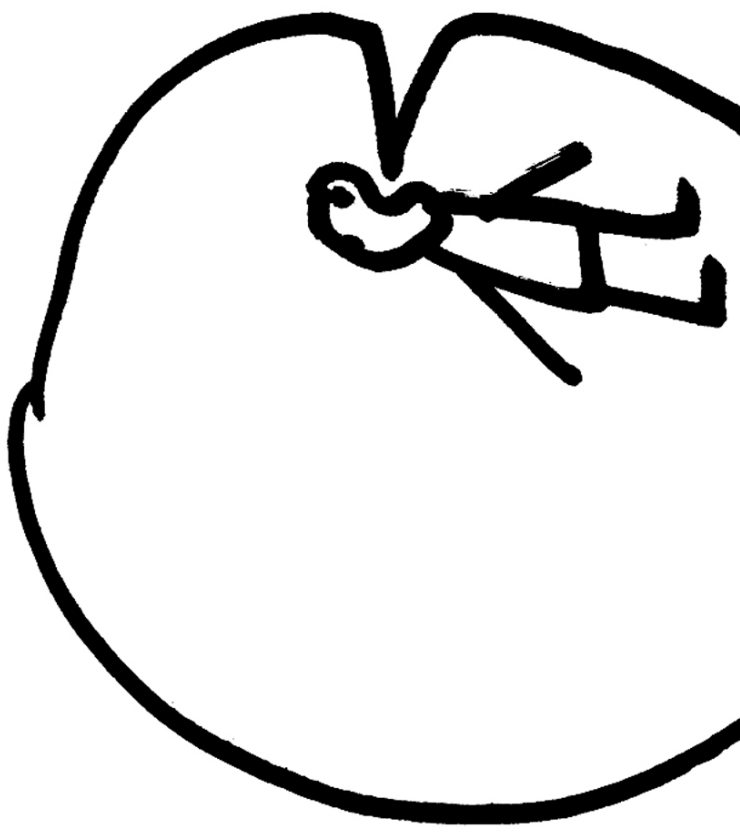

PUBLIC
EXIT

~~PUBLIC~~
PUBLIC

A THINK
A BIG

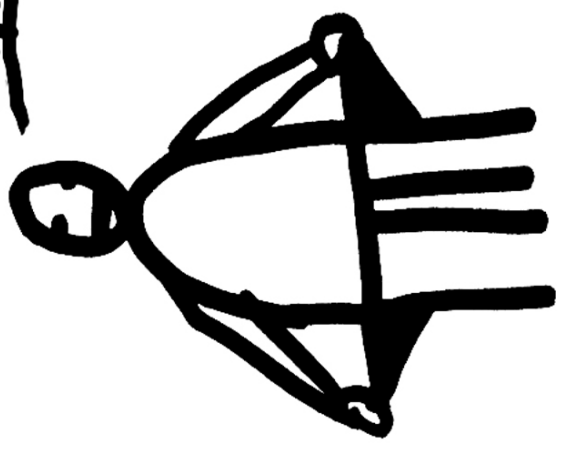

1989

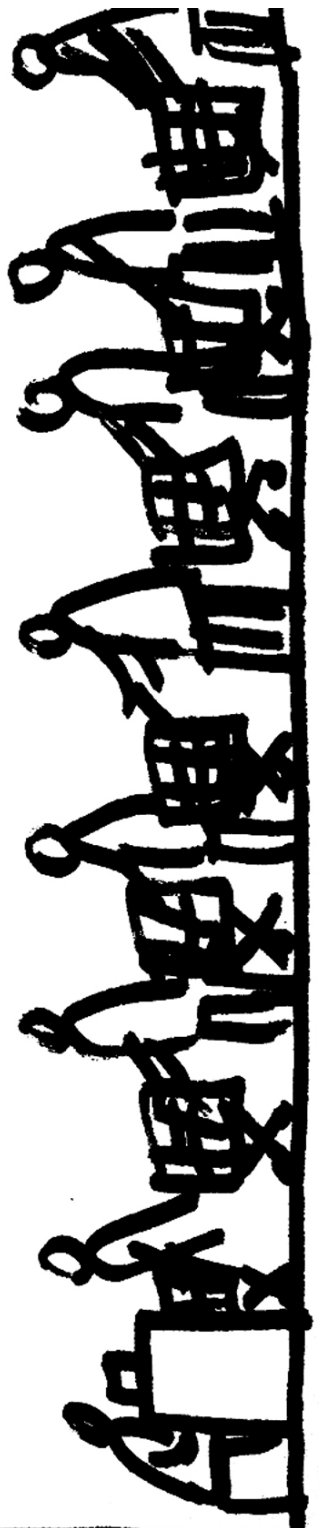
Specially
for FITS
and its
questions

FOOD

CASA

2009

Un festival nu e făcut numai din artiști

Oamenii muncii din spatele spectacolului

Bun găsit, dragi prieteni! După cum știți, criza continuă. În schimb, cea de a XVII a ediție a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu se apropie de final. Timp de zece zile, angajații Teatrului Național „Radu Stanca” au muncit din greu și, spre deosebire de noi, restul, nu au avut timp să vadă spectacole, chiar dacă ei sînt cei care an de an, fac ca lucrurile pe care le vedem pe scenă să fie posibile.

Presa nu se înghesuie să le ia interviuri, iar de aplauze nici nu poate fi vorba. Pe toată durata festivalului ajung acasă doar ca să doarmă și să se schimbe. Tocmai de aceea, ne-am gândit să îi băgăm în seamă cu un reportofon. Ideea ne-a venit în seara zilei de 5 iunie, după ce am vorbit cu Claudiu, un mașinist. Ne-a spus că pentru el festivalul înseamnă o altă lume, că ceea ce vedem în curtea teatrului nu se întîmplă în restul anului. Adică, artiștii strînși la mese în jurul sticlelor de bere, actrițele tinere care dansează dezlănțuite și band-urile care performează live. Astfel, ne-am pus pe treabă. Am început turul teatrului din atelierul de tîmplărie. Nicolae Popa, un domn carismatic, care vorbește melodios, meșteștește la o piesă de decor, aplecat deasupra unei mese. Este tîmplar la teatru încă din 1983. Nea Nicu ne mărturisește că este învățat cu munca și, normal, a prins toate edițiile festivalului. Nu se poate hotărî care din ele a fost cea

mai bună, drept pentru care insistă să ne facă cunoștință cu un coleg de-ai lui, mașinist. Vasile Urban este angajatul teatrului de vreo 35 de ani. Are mustață, părul grizonat și poartă un halat albastru. Se așază pe scaun, picior peste picior, și îmi povestește: „Festivalul înseamnă pentru mine multe montări. Este interesant, chiar dacă petrecem multe ore aici, pentru că în fiecare zi lucrăm altceva”. Se declară încîntat de faptul că a călătorit cu TNRS și, astfel, a avut posibilitatea să vadă multe spectacole bune în afara României.

Vizavi de atelierul tîmplărilor se află cel de pictură. În ușă ne întîmpină Olimpia Predescu, pictor executant. În atelierul ei miroase a vopsele, acetonă și parfum. Este cea de a IX-a ediție a festivalului pentru Olimpia: „Implică foarte multă muncă. În perioada asta stăm cîte nouă, zece ore la muncă. Noi ne ocupăm de decorurile teatrului nostru, dar dacă ni se cere, lucrăm și pentru companiile care vin la festival. Facem și butaforie. Nu am văzut nici un spectacol anul ăsta. Deși avem acces, avem și de muncă în același timp”.

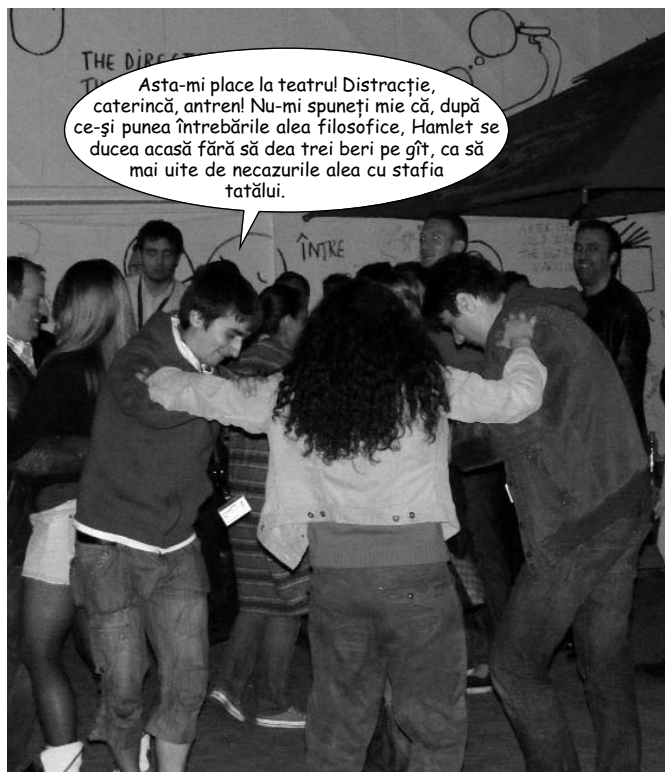
Ajungem în cabina de machiaj, o cameră îngustă, în mijlocul căreia tronează, logic, o masă cu trei oglinzi atașate. Elena Vlad este machior – peruchier și își face meseria de 16 ani la TNRS. Nu se lasă fotografiată sub nici o formă. Ne spune că, în general, machiază actorii teatrului din Sibiu, însă, atunci cînd

întîlnește un machior străin, nu se sfiște să facă schimb de trucuri. Noi, nefiind la fel de pricepuți în ale machiajului, o părăsim pe Elena, în favoarea atelierului de croitorie. Doi bărbați și o femeie, cu centimetrele agățate de gît, mînuiesc bucăți de materiale și foarfece. Sînt veseli și glumesc între ei. Camelia Banu, o croitoreasă simpatică, modifică o rochie care urmează să fie îmbrăcată de un personaj din *Metamorfozele* lui Purcărete. „Pentru mine, festivalul înseamnă o acțiune foarte mare, bine organizată, în care se muncește pe rupte. Costume s-au făcut pentru spectacolele care au fost în premieră, cum a fost *Berlin Alexanderplatz*. Doina Levintza a făcut costumele domnilor, iar noi am lucrat la cele pentru dame.”, ni se confesează Camelia. Sorin, colegul ei, lucrează aici de un an și jumătate. „Festivalul este un proiect foarte bun pentru Sibiu și este un exemplu pentru alte orașe din țară. Din cîte știu eu, este al treilea din lume ca importanță, iar noi, sibienii, ne mîndrim cu faptul ăsta.”, zice el, în timp ce colegii lui îl aprobă din priviri. Întrebăm dacă au acces la repetiții, să tragă cu ochiul, dacă tot nu au timp să se ducă la spectacole. Aurel Luca, cel de-al treilea croitor, ne explică, rîzînd părăntește, că sînt chemați în sală doar dacă apar probleme la costume. Apoi, offînd, ne spune că trebuie să gîndească totul foarte bine, că nu sînt bani și nu își

Ați prins mișcarea cu lancea, da? Bun. Iar pentru cazul în care pe cîmpul de bătălie apare, accidental, și un reprezentant al guvernului, vă voi arăta cîteva scheme sîngeroase, cu sabia de samurai. Mă rog, 10.000 de samurai, dacă vorbim despre un miting mai de Doamne-ajută.

Un artist ar războiului, originar din Japonia, predînd tehnici de supraviețuire în luptă specifice codului Bocshido.

Asta-mi place la teatru! Distracție, caterincă, antren! Nu-mi spuneți mie că, după ce-și pune întrebările alea filosofice, Hamlet se ducea acasă fără să dea trei beri pe gît, ca să mai uite de necazurile alea cu stafia tatălui.

Instantaneu nocturn menit să exemplifice artiștilor străini că, pe plaiuri românești, atunci cînd cade cortina iar muzele se duc la culcare, intră în scenă lăutarii; iar ultimul acordeonist care se mai ține pe picioare stinge lumina la festival.

permit să facă risipă de materiale. Dăm din cap în semn de înțelegere, după care ne îndreptăm către Elena Stanca, cabinieră. Este machiată cu fard verde și poartă o coadă foarte subțire, împletită. Ne aștepta. Mașina de spălat din spatele ei este pornită, iar în încăperea miroase puternic a detergent. Știe și ea că murdărirea nu e bună. Ne spune că pe durata festivalului ajunge acasă doar noaptea dar, nu se poate plînge, pentru că îi place la serviciu. Spre deosebire de unii dintre colegii ei, Elena a fost mai norocoasă și a văzut spectacolul *Electra*. O întrebăm dacă a fost vreo actriță mai mofturoasă, care a vrut buchete de trandafiri în cabină. Spre marea noastră dezamăgire de jurnaliști de moravuri ușoare, aflăm că toți actorii străini prezenți anul acesta la festival sînt oameni simpli. Cîțiva metri mai în față se află biroul de recuzită, unde o găsim pe Ana Dumitru. Lucrează la TNRS de trei ani și jumătate. „Pentru mine, festivalul înseamnă mai multă muncă, dar și bucuria de a vedea alte piese și alți oameni. Anul acesta am văzut o piesă chiar în prima zi a festivalului, intitulată *Apa Virtuală*”. Ne arătăm interesați de recuzita consumabilă, în mod special de țigări. Aflăm că nu prea se încurajează consumul de tutun. Dezamăgiți, abordăm și un operator de lumini, în speranța că el încurajează fumatul din simplul motiv că majoritatea brichetelor au lanterne. Ne luăm cu vorba. „Contribui la festivalul ăsta de 16 ani. Au fost foarte multe spectacole care mi-au plăcut, însă, am să fiu subiectiv și am să spun că cel mai mult îmi plac ale noastre. Îmi place *Metamorfoze* al lui Purcărete. În rest, nu prea am ocazia să

văd spectacolele de pe stradă, pentru că sînt prins aici. Mai povestesc colegii despre ele”, zice Mihai Pîrvu. Îi spunem că îl invidiem pentru că el vede toate piesele de teatru din cabină. Aflăm că nu e tocmai comod, din cauza distanței față de scenă și nu se aude bine. „În plus, nu este ca atunci cînd ești la doi pași de actori”, adaugă el. Căutăm un sunetist, să ne lămurim care este cel mai zgomotos spectacol. Pentru Cătălin, electroacustician, cel mai greu spectacol, din punct de vedere al sunetului, este *Turandot*, în regia ucraineanului Andriy Zholdak. „Dar, cu toate astea, este spectacolul care îmi place cel mai mult cum este conceput, ca imagine și sunet”. Gabriel, tehnician sunet, este de acord cu colegul lui. Aducem vorba despre piesele de teatru în care se țipă mult, uneori nejustificat, din care noi nu înțelegem nimic. „Se cere să treci peste actor cu nivelul, el este obligat să împingă vocea mai sus...”, ne spune Gabriel. Deci, în continuare, nu înțelegem nimic. În drum spre bucătăria teatrului, ne oprim de vorbă cu nea Ion, mecanicul. „Festivalul ăsta de teatru este ceva foarte bun”, zice el așezîndu-se lîngă o menghină. „Eu mă ocup de partea tehnică de decor și înainte și după festival. Sîntem pe baricade. Ieri am văzut *Electra*. Am prins puțin liber. Mai mult la repetiții asistăm”. Îi facem rapid o poză, după care intrăm în bucătărie, unde o găsim pe tanti Anița printre cratițe și farfurii. Lucrează de 20 de ani la teatru. Printre altele, este și garderobieră. O întrebăm ce înseamnă festivalul pentru ea. „Muncă și muncă, pînă noaptea, tîrziu, dar îmi place, că altfel nu

rezistam.” Despre actorii invitați la teatru îmi spune că nu sînt mofturoși la mîncare. Păi, normal, credem și noi. Am mîncat niște sarmăluțe fierte în vin alb, cu cimbru, gătite de tanti Anița, această Jamie Olivier a Teatrului Radu Stanca, de nu ne mai trebuie nici măcar pastrama de oaie cu mămăliguță și mujdei de la Sibiul Vechi. Mulțumim de amabilitate și părăsim bucătăria. Vrem să stăm de vorbă cu Lavinia Alexe, coordonatoarea celor 170 de voluntari ai festivalului. O găsim în biroul ei, alături de voluntarele japoneze, cărora le explică ceva. „Trebuie mult timp acordat pregătirii voluntarilor. Anul acesta am început pregătirea cu vreo șase luni înainte. Încerc să văd potențialul unor tineri care, în facultate, nu au șansa să aibă acces la practică”. De fapt, așa și-a început și Lavinia cariera, ca voluntar. „Mi-am dat seama că pe bancile facultății nu înveți prea multe. E bună teoria, dar mai importantă este combinația dintre practică și teorie. Eu nu aș fi fost astăzi ceea ce sînt, dacă nu aș fi avut șansa să lucrez la festival”, ni se confesează Lavinia. Politicoși, îi mulțumim pentru ajutorul acordat de-a lungul celor nouă zile de festival și ne îndreptăm către ieșirea din curtea teatrului, dar nu înainte de a schimba două vorbe cu Mihai Ionescu, portarul. „Anul acesta este o ediție cu spectacole foarte frumoase, dar nu am avut timp să văd nici unul, pentru că lucrez de dimineață”, ne spune el pe un ton tînguitor. Acestea fiind scrise, vă promitem că la cea de-a XVIII a ediție a festivalului nu vom rata macaragii, băiatul care prepară micii și femeile de serviciu din Piața Mare.

Să știți că și la noi, în Japonia, e criză ca la balamuc! Mai ales aia din imobiliare. Sînt disperat, nu mai știu unde să-nghesui, în aia 25 de metri pătrați locuibili, cinci plasmе, opt laptopuri, șase telefoane mobile și patru roboți de sufragerie - doi pekinezi, un chihuahua și un schnauzer pitic de ultimă generație.

Grup de specialiști de la o multinațională niponă, încercînd să explice publicului cum va putea supraviețui la iarnă o familie medie, de patru români, într-o singură cameră încălzită: bucătăria.

Da, am încercat să explicăm publicului, pe tot parcursul festivalului, că e foarte economic să se aprovizioneze de la standul nostru cu specific românesc: iile și fotele noastre cusute manual rezistă în timp și cîțiva zeci de ani, pînă la următoarea mărire de salariu!

Grup de întreprinzători rurali, explicînd clienților că portul tradițional românesc e o soluție vestimentară viabilă în vremuri de criză, mai puțin opincile, în care intră cam multă apă cînd vin tradiționalele viituri.

Istoria Sibiului pentru începători

Nu ne îndoim de faptul că sibiienii își cunosc orașul. Prin urmare, dacă te-ai născut și crescut în Sibiu, poți să dai pagina. Însă, dacă ești un simplu vizitator, probabil că te întrebă ce a fost în Sibiu mai întâi: teatru sau artificii. Restul e istorie. Am citit-o și noi. Dovada e mai jos.

Cisnădioara

Una din atracțiile mai cunoscute ale Mărginimii Sibiului, Cisnădioara e locul perfect unde să fumezi pe marginea prăpastiei. Cetatea datează de la sfârșitul secolului XII și a reprezentat, pe rând, întâi biserică catolică, apoi ruină, apoi turn de observare ca, în cele din urmă, să găzduiască doar o frescă.

Legenda spune că se obișnuia, la sași, să fie închise într-o căbănuță toate cuplurile care

vroiau să divorțeze și ținute pînă mureau de inaniție sau se răzgîndeau. Nu e cert cît de tangențială cu realitatea este această relație, însă reparație acest laitmotiv al bărbatului căzut la datorie și sub forma monumentelor funerare aduse în cetate în vara anului 1940. Nu există an în care să nu vină sute de turiști nemți, austrieci și unguri ca să-și viziteze compatrioții răpuși în bătăliile toamnei lui 1916.

Ziduri late de șase metri împrejmuesc structura romanică, mai lungă pe axa est-vest și dreptunghiulară în formă. Dealurile întunecate de pădurea deasă din jur scot în evidență o clădire destul de bine conservată, dar incompletă. Elementele arhitecturale trădează proiectele unor structuri nefinisate – turnuri și un complex de arcade ce ar fi trebuit să acopere întreaga fațadă vestică.

O consecință importantă a colonizării Cisnădioarei de către sași este prezența a două biserici, una Evanghelică și una Romano-Catolică, în sat. Iar dacă aveți o afinitate față de cultura specifică, în același Michelsberg, aveți la dispoziție un muzeu de cultură și etnografie săsească.

Strada vorbește, noi o ascultăm

Plimbăreți cum ne știți, am dat o raită pe străzi, să legăm prietenii noi cu oamenii veniți la FITS. Nu am reușit să facem schimb de id-uri de mess cu nimeni, însă ne-am dat seama că nu sîntem singurii care nu sîntem din Sibiu.

Adrian, un om cu multe posibilități

Am posibilitatea să merg, doar că nu prea am timp, din cauza serviciului. Am să fac tot posibilul să prind ultimele două zile de festival.

Adrian, Sibiu

Am fost la vreo două piese de-ăstea de la trupe străine și n-am înțeles nimic. Ția vorbea într-o limbă, băgaseră scris în română pe un perete și cînd mă uitam la ei nu vedeam scrisul, cînd mă uitam la scris nu îi vedeam pe ei. Eh, am glumit, nu era chiar așa, dar oricum e derutant.

Pompiliu, Sibiu

Ca mare fan al teatrului modernist, ediția de anul acesta mi s-a părut extrem de reușită. Am văzut niște piese foarte mișto, în care actorii pur și simplu făceau un joc extraordinar. Se vede că teatrul a avansat mult.

Sasha, Sibiu

Am fost la Cisnădioara, la un concert și am vrut să mă mai duc și a doua zi la o piesă de teatru, dar m-am răzgîndit. Este foarte greu să urci acolo dacă ești cardiac supraponderal. Trebuia să găsească un loc mai jos unde să facă chestii, ca să ne bucurăm și noi.

Theodor, București

Sînt venită tocmai din Tecuci. Să știți că și la noi teatrul este o parte importantă a vieții cotidiene. Sperăm să vedem la fel de multă lume și la festivalul de teatru de la Tecuci!

Mirela, Tecuci

Deci eu am vrut să mă duc cu prietena dar, pentru că este prînsă cu examenele, am cedat biletele unor amici. Sper că vor fi încîntați de ceea ce vor vedea.

Ady, Sibiu

Noi am venit să-l vedem pe Tudor Chirilă. Mi se pare cel mai bun actor din țară, și are și o voce superbă și e un tip foarte profund. Păcat că nu a jucat în nimic pe aici, am fi vrut să-l vedem mai mult.

Andreea și Alexandra, Sibiu

Cîștig ceva dacă răspund? Trebuie să zic de bine? Da, mi-a plăcut. Teatrul este un lucru frumos și util pentru culturalizarea omului. Sînteți de la radio, am cîștigat ceva?

Cornel, Sibiu

Desigur că îmi place festivalul. Eu vînd bibelouri și cercei hand made, pictați manual și mereu, în perioada festivalului am vînzare mare, pentru că toți străinii vor să plece acasă cu ceva, deci e bine.

Luca, Sibiu

Exclusiv pe perioada FITS 2010:

Ofertă specială de abonare

Nu pierde din ochi oferta noastră!

Trimite cuvântul CATAVENCU prin SMS la 7455* și te poți abona la

Academia Cațavencu

pe 4 luni.

Ba mai mult, primești revista, gratuit, încă o lună.

Valoarea unui SMS este de 10 euro plus TVA, la cursul BNR din ziua plății.

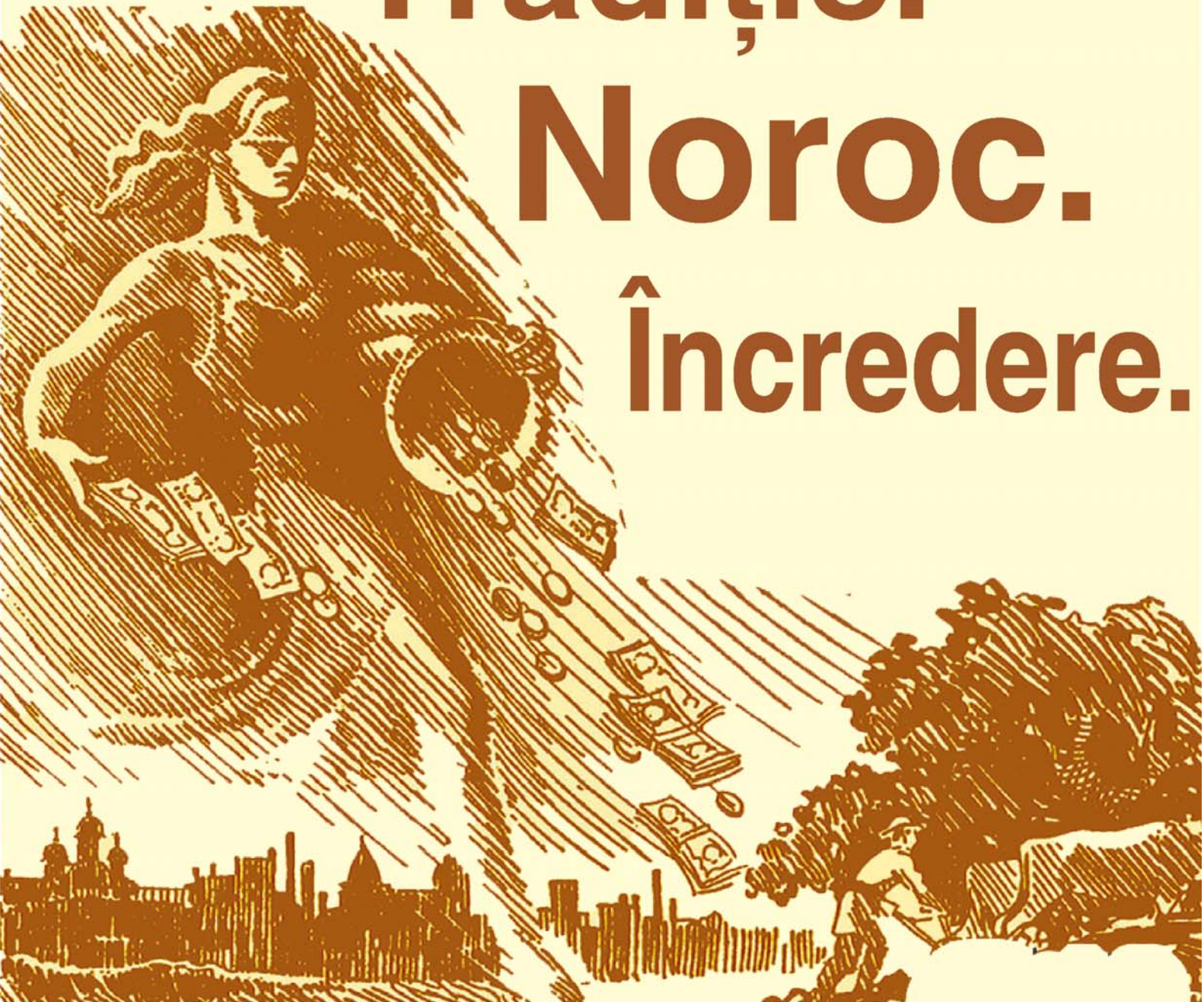
* Număr valabil în rețelele Orange, Vodafone și Cosmote.

* În rețeaua Vodafone, costul unui SMS de răspuns este de 0,95 euro.

loteria
română

Tradiție.
Noroc.
Încredere.

Febra... Întrebări-lor

Uneori, când descopăr o carte nouă, cu subiecte incitante, mă întreb ce a fost în mintea celui care a scris-o, prin ce a trecut de-a lungul vieții, ce l-a determinat să abordeze acel subiect. Wallace Shawn a scris un uluitor și stupefiant monolog pe care Simona Măicănescu, în regia suedezului Lars Norén, a zugrăvit o lume plină de întrebări tulburătoare. Forma de teatru pe care a folosit-o nu este una uzuală.

„Viața este un dar” așa și-a început călătoria spre neant o femeie care părăsește orașul luminos în care s-a născut și care cutreieră lumea... și peste tot găsește aceeași absurditate necinstită: unii au tot iar alții nimic. Febra este o mărturie care nu s-a sprijinit pe nici un fel de mijloace teatrale „obișnuite”. Eroina nu s-a ajutat de muzică, dans, jocuri de lumini, decor, recuzită, costume. La prima vedere, totul a fost foarte simplist, dar, analizând tehnica pe care a abordat-o, am descoperit un alt fel de one woman show, în care, timp de o oră și douăzeci de minute a lansat o multitudine de întrebări înțelepte referitoare la viață și la existența omului pe Pământ.

„Care este rolul nostru?”. De la o copilărie lipsită de griji, suntem aruncați în haosul vieții. „Care este bucuria vieții?”. Ceea ce aveam în față, era un om care se adresa altor oameni, prin întrebări filozofice, pe care cu toții le-am gândit, sau le vom gândi la un moment dat. Totul era atât de firesc, bazat pe realitate, cu același ritm în vorbire, pentru că nu avea puterea să spună mai mult. Personajul ne-a vorbit despre copilărie, jocurile copilărești care o încântau, fericirea pură, crudă pe care o avem cu toții până la maturitate. „Oare are dreptul cineva să ne ia acest dar?” Spunea la un moment dat. „Care-i justificarea vieții mele? Am scris-o odată și am pus-o într-un sertar. Am tot căutat-o și nu am mai găsit-o. De fapt acea hârtie nu există... și nici acel sertar.”

Locația a fost magistrală, pentru că, poate, singurul loc în care mai există o fărâmă de speranță că într-o zi se vor găsi răspunsuri la toate, este tărâmul solemn al unei biserici. Fragilitatea personajului, aflat într-un moment de cumpănă, avea o mimică de clown trist dar care și-a format un rictus, un zâmbet plin de credință și răbdare. Interesant este faptul că așteptam ca, opricând, să intre într-o stare isterică de plâns ori de râs, dar el și-a păstrat traiectoria, semn că s-a resemnat.

Subit, s-a format un pătrat în jurul ei care însemna „constrângerea” și, din acest motiv, nici nu putea să facă mai mult de câteva gestulații minimale, totul se petrecea în interiorul ei, totul era o luptă cu ea însăși. Dorea ca disperare să își păstreze credințele, s-ar fi agățat de orice, și-a format și un stereotip „I believe in...”

Spectacolul nu este pe gustul tuturor, nu oricine îl poate digera, pentru că este un studiu interior, foarte personal. Nu se adresează oricărui public, ci doar aceluia care permite să își extindă doza de sensibilitate și să își exploateze sufletul și mintea, să reflecteze asupra Existenței.

Aparent plictisiți, spectatorii, mai ales cei care nu înțelegeau engleza cu accent franțuzesc, în care a vorbit personajul, s-au arătat anostoși, unii au părăsit sala, alții au închis ochii. George Banu spunea că cei care nu dorm la un spectacol, să nu-i deranjeze pe cei care dorm. Febra nu mi-a transmis o stare de bine, iar la finalul spectacolului m-am simțit atât de mărunț și neînsemnată, încât consider că este o lecție de viață cu totul deosebită. Din punctul meu de vedere, acesta este cel mai reprezentativ spectacol Întrebări FITS 2010. Bravo Simonei Măicănescu!

Carmen Stroia

Confesiunile Annei Frank

Spectacolul de teatru Jurnalul Annei Frank, un one-woman show, în regia lui Charles Müller, a avut loc joi, 3 iunie la Sala Studio a Teatrului Național „Radu Stanca”. Rolul tinerei Anne Frank este interpretat cu profesionalism de actrița Fabienne Elaine Hollwege, de la teatrul din Esch, Luxemburg. Este vorba despre un spectacol al confesiunii, care o prezintă pe Anne Frank, mutată deja în Amsterdam, după anul 1941, când naștii au întreprins, deja, primele deportări ale evreilor din Olanda. Decorul este simplu, prezentând o cămăruță simplă, cu un pat, o masă și un scaun. Pe „peretele” din spatele camerei, sunt proiectate date din jurnalul Annei Frank. În început, aceasta se prezintă, atât pe ea, cât și pe Kitty, jurnalul său și în același timp cea mai bună prietenă a ei. Întregul spectacol, Anne vorbește despre viața din acea perioadă și despre greutățile întâmpinate după venirea la putere a lui Hitler. Aceasta provenea dintr-o familie înstărită, tatăl ei, Otto Frank, era om de afaceri și cu vechi rădăcini pe teritoriul Germaniei. Ceea ce îi este povestit spectatorului este tulburător, dar, în același timp, meritul regizorului a fost că a știut să intercaleze momentele triste în care se face

referire la singurătate, tăcerea care neliniștește, liniștea de dinaintea furtunii și claustrofobia prezentă în sufletul personajului cu trăirile specifice unei adolescente, cu visele, cu problemele în dragoste sau de vârstă... Pe tot parcursul spectacolului, Anne se confesează „prietenii sale, Kitty”, iar trecerea timpului este marcată prin schimbarea luminii și a datei proiectate pe peretele din spate. Fiecare confesiune reprezintă niște pagini de jurnal. Actrița Fabienne Elaine Hollwege transmite multă emoție prin interpretarea sa, datorită energiei cu care joacă și reușește să treacă de la o stare la alta într-un mod natural, deloc forțat. Acest spectacol are rolul de a aminti publicului puterea cuiva de a lupta pentru viață, în ciuda suferințelor prin care trece. Este un spectacol care transmite stări, sentimente și emoții, datorită poveștii prezentate și a sensibilității actriței.

Anna Frank, o tânără maturizată forțat, datorită perioadei în care a trăit, o tânără care deși se află sub semnul amenințării lagărului,

Dialogul fericit dintre un Actor și Spectatorii săi

One-man show-ul Artistului, vizionat în sala intimă a teatrului Gong, e chiar e o comedie vizuală, așa cum scrie pe afișul de promovare al reprezentației, compusă din scene închegate, apoi deconstruite, în care se recunoaște teatrul în ramă cu nuanță pirandelliană. Participăm la o mixtură de hilar, jonglerie, interactivitate deconectantă și foarte binevenită în contextul acestui festival, care are ca invitați atât companii care empatizează ușor cu publicul, cât și altele de nișă, care trebuie studiate îndeaproape pentru a le putea dezlega simbolurile spectacolelor. Artistul este un spectacol pe care oricine îl savurează, fiindcă pleacă la drumul teatral cu limbajul universal al acestui magician care apropie privitorul de peste tot de giumbușlucurile strecurate dincolo de cortină. În efortul de-a și împlini menirea de acrobat, boemul „cade” victimă propriilor erori, stărnind, imediat, reacția sălii care-l susține sau îl pedepsește, după caz.

Comediantul îmbrăcat cu camașă roșie, bretele negre și pantofi roșii lucioși, își ia timpul necesar pentru a explica pulicului când și cum să aplaude, trecând dincolo de pereții teatrali, gest care oferă răspunsuri și care transcende prezentarea clasică spre emoționare, chiar reprezentarea modernă spre șoc, prin atingerea directă a țintei finale – educarea spontană a privitorului. Totul se petrece sub egida hazliului, însă, în adâncime se află o strategie de resuscitare a teatrului prin stimularea publicului. Când publicul receptiv se lasă modelat de actor, iar cel din urmă încurajează implicarea, apare un dialog care garantează

reușita spectacolului.

Sigur că fiecare scenă a avut parte de farmecul său, dar unul din momentele care mi-au atras atenția în mod deosebit a fost cel al intrării în cercul galben, locul privilegiat, încărcat de-o maximă răspundere, în care se va desfășoară mereu actorul și în interiorul căruia el își permite acum să atenționeze publicul de importanța ROLULUI. De fapt e o alegorie vizuală pentru efortul artistului care, odată aflat în mijlocul lumii reprezentate pentru câteva minute sau ore, trebuie să se sacrifice pentru arta lui, după care are dreptul de-a se întoarce, dacă dorește, la o viață profană. Astfel, Louis S. R. Larmes propune, prin formulele inteligente, combinând hazliul cu conștientizarea, mesajul acela că fiecare individ poate deveni din simplu spectator un actor și invers. Depinde ce alege să fie și cum o face. Limita este depășită doar prin talent.

Caraghioslăcul, expresia facială mereu în schimbare ale actorului amuză pe de-o parte publicul, pe de altă parte îi susțin tonusul interpretativ. Numerele artistului sunt teste de performanță, dexteritate și concentrare ce alimentează verva sălii, care îl aplaudă chiar și atunci când acesta contenește să mai facă demonstrații. Aplauzele sunt meritul aceluia care „s-a vulnerabilizat” pentru câteva minute, pentru ne împărtăși o parte din arta teatrului.

Vlad Dumitrescu-Petrică

rămâne cu speranța de a deveni o jurnalistă sau o scriitoare cândva, în viitor. Acestea îi este îndeplinită dorința, datorită jurnalului ei, care a ajuns un important document istoric legat de torturile, de tragediile, prin care au trecut evreii în perioada celui de-al doilea Război Mondial. În prezent, jurnalul Annei Frank este studiat în școlile americane, germane și israeliene. Dorința Annei, „Vreau să continui să trăiesc chiar și după moartea mea”, s-a împlinit. Aceasta trăiește atât în literatură și istorie, cât și în teatru.

Cristina Restea

Green Hours ne-au arătat că Nu poți iubi fără suferință!

Din nou, neîncăpător, Zebrano a găzduit, joi seara, ultimul spectacol de cafea al celor de la Green Hours. În Undo'90 doi tineri actori au explorat ideea întoarcerii în timp, nu pentru a încerca să salveze o relație de dragoste, ci pentru a împiedica începerea ei. Scopul era unul simplu și foarte sincer: acela de a nu mai suferi, în viitor, de pe urma insuccesului ei.

Acțiunea începe în camera fetei care se pregătește de întâlnire și unde el „aterizează” din viitor. Probabil proaspăt ieșit de la duș, cu părul încă prins în „moațe” fata este năucită de apariția celui cu care avea să experimenteze prima întâlnire și care începe să-i explice de unde vine și pentru ce, aducând cu el chiar poze care să dovedească spusele lui. Dialogul purtat de ea în halat și el în pijama este haios, spontan și chiar inteligent, cu întrebări pertinente. Pe bună dreptate, aceea care avea să-i fie iubită se întreabă dacă „în lumea asta n-a mai ramas nici un bărbat normal.” Replica lui vine să contracareze prin faptul că el se află în pijamale, ceea ce este „chintesența normalității.” Suferindul (în dragoste) vrea s-o convingă pe aceea care va deveni fosta logodnică să nu înceapă o relație

amoroasă cu el, pentru că i-a frânt inima. Însă, ea nu-i poate promite acest lucru, deoarece „nu poți împiedica sentimentele umane, dragostea are o geografie a ei” și în definitiv oricum „dragostea distruge pe toată lumea, așa este ea!” Lăsându-se convinsă, ea îi promite că îi va îndeplini dorința și va înăbuși din fașă relația lor. El, cel din viitor, pleacă iar El, cel din prezent, sună la ușă. Acesta din urmă face ca încercarea fetei de a termina o relație care nici măcar n-a început să fie aproape imposibilă.

Asta nu poate decât să ne facă să ne întrebăm dacă vrem cu adevărat să scăpăm întotdeauna de o experiență cu o persoană pe care am iubit-o mult, deși aceasta ne-a produs multă suferință. Totul, pentru că ceea ce este menit să fie se va întâmpla oricum, chiar cu efortul întoarcerii în timp, iar sentimentele sunt de necontrolat. Nu există cineva, fără excepție, care să nu-și dorească să întoarcă o dragoste, să anuleze o suferință ca urmare a ei! Oare chiar am vrea să anulăm o amintire a unei mari povești de dragoste?! Eu una n-aș putea răspunde la întrebarea asta, dvs puteți?

Adina Katona

Până unde am ajuns?

Se spune despre Oriza Hirata că promovează „teatrul tăcut”, care se debarasează în mod deliberat de acțiune și de tot ce presupune „drama” într-un spectacol de teatru. Dar ce se poate spune despre o reprezentație, unde, timp de o oră și patruzeci de minute, nu se întâmplă nimic? Ar putea fi menționat subiectul... cum, într-un viitor apropiat războiul domnește în Europa, devorând tot ce este bun și frumos, îndeosebi cultura, cu toate mijloacele ei de expresie. Acesta este motivul pentru care într-un muzeu de artă din Tokyo, Japonia fiind singurul spațiu rămas neutru, este adusă o colecție de tablouri ale lui Vermeer. Se organizează cu ocazia aceasta o expoziție, micul muzeu devenind locul în care oamenii se întâlnesc și inițiază lungi discuții. Este interesant cum se pot aborda mari probleme ale omenirii, precum arta și războiul, în fraze scurte, monotone și lipsite de miez. Dialogul dintre personaje pare alcătuit fără vreun scop anume. Timpul se scurge greu, oamenii se plimbă prin muzeu sau stau așezați pe bănci, legând conversații din politețe sau din pură plictiseală. Personajele meditează, sunt prezente, dar totuși absente, căci, în fiecare clipă, par să fie preocupate de cu totul alte probleme decât cele discutate, neîntranzind să dea glas frământărilor ce le acaparează atenția. Acesta este motivul pentru care am rămas cu impresia că acestui spectacol îi lipsește ceva, că este oarecum incomplet. Nu pot vorbi despre acțiune, situațiile prezente pe scenă păreau a fi lipsite de început sau sfârșit; probabil că reprezentația s-ar fi putut prelungi la nesfârșit. Sunt de acord cu ideea că un spectacol de teatru poate fi bun și în condițiile în care regizorul înlătură peripețiile, răsturnările de situație și orice artificiu scenic, cum ar fi muzica. Dar atunci ce rămâne? Un text bun și performanța actorilor? În cazul acesta, textul este un element care nu aduce nimic nou și nici nu se poate spune că este purtătorul vreunui mesaj. Cât despre actori, am reținut faptul că la un moment dat, în timpul reprezentației, am auzit pe cineva așezat în rândul din spate, spunând că este copleșit de „milă” pentru ei. Personal, îi admir și am numai cuvinte de laudă pentru performanțele lor. Nu am putut să nu remarc cum în timpul spectacolului am fost câțiva oameni care s-au ridicat și au părăsit sala. La sfârșit, mulți dintre cei rămași au aplaudat politicos, dar câteva voci susțineau că numai din respect pentru actori. Sunt conștientă de faptul că în spatele unui spectacol de teatru stă o armată de oameni care au muncit și s-au dedicat respectivelui proiect. Dar ce se întâmplă atunci când acel spectacol te dezamăgește? Poți să te întrebi, cum spunea Mike Phillips, „Care este viitorul teatrului?”

Lucia Bucurenciu

Omul de afaceri și Războinicul

Căpetenia regiunii Kai din Japonia își cheamă luptătorii pe front. Shingen Takeda se închină zeilor, își adună forțele și pleacă la război. Acesta este contextul pe care trupa japoneză de dans, Masashi Mishiro Jazz Dance îl alege pentru a deschide spectacolul lor.

Japonezii optează, în prima partea a reprezentației, pentru o abordare clasică de interpretare a poveștii alese de ei. Costumele de care s-a ocupat Takako Teranishi sunt tradiționale japoneze. Eliminarea oricărei decor este o alegere foarte bună, întrucât prezența dansatorilor pe scenă este suficientă pentru a umple spațiul și pentru a spune povestea marelui războinic. Muzica este puternică, potrivită firului narativ și imprimă o dinamică energetică spectacolului. Acrobația, baletul și gimnastica ritmică sunt tehnicile de dans alese de coregrafa trupei, Kumiko Sakamoto. Personajului principal, interpretat de Masashi Mishiro, prin tehnica de dans aleasă, realizează o fuziune între mijloacele occidentale de dans și mișcare corporală și tradiția japoneză cu toate elementele ei specifice. Prima parte este plină de intensitate, succesiunea scenelor fiind rapidă, ținând spectatorul într-o priză continuă.

Partea a doua a spectacolului celor din Japonia se desfășoară într-o cheie cu totul diferită. Dacă în prima parte, trupa a

reconstituit un moment istoric național, acum ei transpun prin dansul lor, realitatea imediată și anume, lumea omului de afaceri, a yuppies-ilor. În ziua de azi, omul de afaceri e înconjurat de tehnologie și vitează, iar existența lui pare a se rezuma la viața de la birou. Totul este standardizat, toți oamenii urmând același drum, acasă-metrou-birou-metrou-acasă. Imaginile vizuale construite de echipa japoneză sunt puternice, majoritatea fiind practic, în această parte, momente de dans sincron bine realizate. Totul este atât de aproape de realitatea cotidiană, încât morala nu poate scăpa spectatorului. Omul secolului 20 este rece, izolat, fără o identitate distinctă, care, din păcate, nu face nimic pentru a schimba acest lucru. Spectacolul se termină cu o scenă în care omul este singur și încearcă să facă față tehnologiei care îl copleșește, îl învâluie și preia parțial controlul asupra vieții lui.

Au fost remarcabile scenele colective, în care sincronizarea dansatorilor a fost aproape de perfecțiune, iar la nivelul transmiterii emoționale impactul a fost pe măsură.

Dansul invitațiilor din Japonia a energizat publicul și a impresionat prin forța și intensitatea cu care ei și-au spus povestea.

Ivona Vâstraș

Atenție, se rîde!!

„Fiind una cu viața, ești timp. Trăindu-l, mori împreună cu el, fără îndoieli și fără chin. Sănătatea perfectă se realizează în asimilarea temporală, pe când starea de boală este o disociere echivalentă. Cu cât percepi mai bine timpul, cu atât ești mai înaintat într-o dizarmonie organică.” E. Cioran. Publicul de la Teatrul Gong din după-masa de joi se pare că a utilizat tot acest timp, percepîndu-i rostul, sau mai degrabă dîndu-i un sens, timp de-o oră la

spectacolul lui Elastic, Artisto!. Oamenii rîd mai mult la gesturi decît la cuvinte, oamenii metamorfozează plăcerile rîsului în mici disfuncții temporale, în care spațiul devine nelimitat iar timpul nu mai are secunde.

Aparent, un simplu spectacol de magie sau jonglerie, s-a dovedit a fi puțin mai mult de atât, s-a dovedit a fi un show unde se rîde pe burtă, pe mușește sau cum se apucă și, cel mai important, nu se moare de rîs. Artisto trage de-o ață lungă pe muzică bubuitoare, își îndoie degetele, face glume seci, explică unui domn că spectacolul e chiar unul comic și că ar trebui să aplaude și să rîdă, nu să stea serios, dansează puțin, cîntă, rîde la rîsul publicului, se joacă cu baloane, de-a indienii, de-a japonezii puternici ce rup tot, tipic... Pînă aici totul banal, specific unui teatru de copii ce trebuia ținut pe 1 lunie, însă cei prezenți aveau cu mult peste vîrsta celor mici, deși e bine totuși să o mai iei razna cîte-odată. Mai departe, artistul nostru înghite baloane, apare pe un monociclu cu haine de motociclist, vrea să facă saltul morții, însă tot amină, cade, dansează pe aplauze, cade iar, stă în mîini pe valiză, se rostogolește, cade iar, dar „No Problemo! Artisto!”, artistul face orice și nu moare. Mai jonglează un pic cu mingile, pe mărimi diverse, le înghite, își creează probleme singur, apare cu Flipo, cutia cu surprize din care scoate un fel de viezure de plastic blănos, animalul său de companie, îl hrănește, îl omoară, îl învie, apoi iar dansează îmbrăcat într-un costum „pe invers”, de o jumătate de metru. Mai la final, cheamă două persoane din public, o domnișoară și un cavaler, ca să-l ajute cu problema: mingile înghițite. Problema se rezolvă cu o bîită în cap, rîsete, hohote, iar la final, cavalerul primește o acadea, iar domnișoara numărul de telefon al Artistului. Sfârșitul spectacolului este marcat de apariția artistului fără haine, doar cu prosop pe care scrie The End, pentru a primi aplauzele publicului. Senzația creată? Două minute de Tom și Jerry din copilăria noastră, unde se aleargă șoarecele cu pisica dar nu se face nimic concret, iar acțiunea se repetă constant. Deci, joi după-masă, la Teatrul Gong, s-a rîs pe bune, s-a uitat de toate lipsurile, iar toată această nebunie a servit ca un calmant fără efecte secundare pentru public, calmant ce a alungat tristețea de pe fețele oamenilor, pentru că rîsul te eliberează de teama de sacru, de trecut, de putere. Rîsul oferă o nouă față a lumii, și chiar dacă e una caraghioasă, măcar e nouă.

Mihaela Anghel

- **CENTRUL CULTURAL HABITUS** (Biserica Romano-Catolică – intrare din Piața Mică)
 - 10:00 Conferință de presă FITS - moderator Octavian Saiu
 - 11:00 Lansare de carte: TOTDEAUNA MAI RĂMÂNE O CULME DE ATINS de Doina Modola, Editura Nemira (ROU)
 - 14:00 Conferință specială în versuri: FEMEILE DIN SECOLUL TRECUT - Mircea Dinescu (ROU)
- **LIBRĂRIA HUMANITAS**
 - 12:00 Spectacol lectură: MOARTEA LUI HARRY LEON de Conall Quinn (IRL), traducerea Vlad Russo
- **TRAMVAI SIBIU – RĂȘINARI – SIBIU**
 - 14:00 Spectacol de teatru: UN TRAMVAI NUMIT POPESCU – Regia: Gavriil Pinte – Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)
- **AMBIENT** - spectacol itinerant
 - 15:00 TURIȘTII ZBURĂTORI – The Flying Buttresses (GBR)
- **Pietonala NICOLAE BĂLCESCU** - spectacole itinerante
 - 16:00 TURIȘTII ZBURĂTORI – The Flying Buttresses (GBR)
 - 17:00 PĂSĂRILE - Apus Productions (GBR)
 - 20:00 ORCHESTRA TRĂSNITĂ – The Cockney Awkestra (GBR)
 - 20:30 PARADA MAURILOR – Moros D'Alqueria în colaborare cu Ana Botella's Ballet (ESP)
- **BISERICA EVANGHELICĂ**
 - 16:00 Muzică barocă: LA FOLLIA (1h30') - La Follia Baroque Ensemble Timișoara (ROU)
- **CAVAS**
 - 16:00 Spectacol de teatru: RICHARD III – Regia: Brian Michaels, Radu-Alexandru Nica – Folkwang Hochschule (DEU) și Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu (ROU)
- **TEATRUL GONG**
 - 17:00 Spectacol de teatru: VIZITA – Regia: Nakashima Makoto - Bird Theatre Company Tottori (JPN)
- **SALA STUDIO** - Teatrul Național „Radu Stanca”
 - 18:00 Spectacol de teatru - monolog: POVEȘTI DE IUNIE – Regia: Pippo Delbono – Compagnia Pippo Delbono (ITA)
- **TEATRUL NAȚIONAL „Radu Stanca”**
 - 19:00 Spectacol de teatru: TURANDOT (1h50') – Regia: Andriy Zholdak – Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)
- **SALA THALIA**
 - 19:00 Spectacol de flamenco: DE BUN GUST – Rafaela Carrasco's Company (ESP)
- **CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR**
 - 21:00 Spectacol de dans: DEPECHE DANCE (1h05') – Coregrafia: Massimo Gerardi – Teatrul Odeon (ROU)
- **CETATEA CISNĂDIOARA**
 - 22:00 Spectacol de teatru: HESS (1h) – Regia: Gavril Cadariu – Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)
- **PIAȚA MARE** - Scenă
 - 22:00 Concert: DIRECȚIA 5 (50') prezentat de ARTMANIA (ROU)
- **Pietonala NICOLAE BĂLCESCU - PIAȚA MARE**
 - 23:00 Spectacol itinerant: VULTURUL SOFIA – Carros de Foc (ESP)

Coordonator **APLAUZE**: lect. univ. dr. Ion M. Tomuș
(Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu)

Ioana Mălău, Adina Katona, Ivona Vîștraș, Andreea Radu, Lucia Bucurenciu, Cristian Oprîș, Diana Moga, Gheorghe Igna, Mihaela Anghel, Carmen Stroia, Roxana Ienciu, Andreea Gavrilei, Gabriela Popa, Doriană Tăut, Cristina Reștea, Alexandra Păzgu, Vlad Dumitrescu, Camelia Oană, Oana Mila, Vladimir Zeca

Echipa „Academia Cațavencu”: Simona Rădoi, Radu Alexandru, Dragoș Vasile, Florin Iaru

Fotografi FITS:

Mihaela Marin, Dragoș Spițeru & Scott Eastman

DTP: Teodora Stanca, Sanda Balint, Mihai Baciu

**Raiffeisen
BANK**

Reușim împreună.

**Avem pasiunea și dinamismul
pentru a te susține.**

 0800 802 02 02 www.raiffeisen.ro

Personajele întrebă, Academia Cațavencu răspunde:

"Ne ducem. Ședem la o masă mai la o parte; ședem cât ședem, și începe comedia. Nu știu cum mă-ntorc cu ochii în-apoi, și pe cine gîndești că văz la masa de la spate?..."

(Jupîn Dumitrache, *O noapte furtunoasă* de Ion Luca Caragiale)

Pe bagaboanta de Bianca Drăgușanu. E peste tot, nu știu cum se strecoară.

"Ce caută sub zidurile cetății sfinției-voastre? Nu e un dușman?"

(Bancherul, *Diavolul și bunul Dumnezeu* de Jean Paul Sartre)

Este, dar a intrat fraudulos în cetate și nu l-am băgat de seamă. Cam cum au intrat toți politicienii la guvernare.

"Dar de ce nu fumezi?"

(Alice, *Dansul morții* de August Strindberg)

La 11 lei pachetul? Mai bine mă las de cumpărat țigări și mă apuc de contrabandă.

"La bucătărie? La bucătărie? Ce să cauți la bucătărie când la radio se transmite Faust?"

(Adam, *Adam și Eva* de Mihail Bulgakov)

Într-adevăr, Faust e scuza perfectă ca să nu stai în bucătărie să gătești. E drept, în primul an de căsnicie merge la fel de bine Visul unei nopți de vară și sexul pe măsuta din sufragerie.

"O fi dat faliment, ai?"

(Jensen, *Rața sălbatică* de Henrik Ibsen)

Normal c-a dat faliment. Eu l-am avertizat: băi, Werle, nu te băga în afaceri cu așaia, că vin alții la putere și n-o să mai pupi contracte cu statul. El nu și nu, că deja a băgat două milioane în campania electorală și onoarea nu-i dă dreptul să se răzgîndească.

"Și căpitanii noștri, Macbeth și Banquo, s-au temut?"

(Duncan, *Macbeth* de William Shakespeare)

S-au temut, bineînțeles. Dar le-a trecut repede, când au văzut că nu se mai putea altfel și armata a trecut de partea poporului.

Teatrul evenimentelor

Telemea de azi debutează abrupt, cu o analiză de text dramatic, ca la lecturile publice. Andreea Paul-Vass, consiera premierului Emil Boc, a declarat, la postul național de televiziune, că dacă România nu va implementa măsurile anticriză negociate de guvern cu forurile financiare internaționale "sîntem niște tîmpii". Am analizat cu atenție formularea doamnei Vass și nu benigna opțiune pentru termenul "tîmpii" mi-a atras atenția (cum s-a întîmplat, excesiv, la Realitatea TV). Ci folosirea scandalosul timp prezent al verbului ("sîntem"). Nu, corect e "am fost", așa, la perfectul compus. Da, am fost niște tîmpii atunci cînd am plecat prea de dimineață la centrele de vot, cînd aveam suficient timp s-o cotim spre aeroport.

● Drama continuă. Guvernul a făcut niște calcule din care rezultă că, în 2011, trebuie să fie concediați încă 125.000 de bugetari, pe lîngă aia 70.000 care au fost dați afară în 2010. Vorba lui Ghiță Pristanda: "O făcurăm și p-asta... și tot degeaba". E bine de știut, însă, care sînt planurile guvernului pe termen oarecum mediu. Avem timp să ne pregătim pentru una dintre cele două soluții de criză care ne-au mai rămas: a) *Spectatorul condamnat la moarte*, cum ar zice Vișniec; sau b) *Prima mea revoluție...*, cum opina Maria Paula Erizanu, autor dramatic de peste Prut.

● Perspective sumbre pentru teatrul românesc și spectatori în general: Elena Udrea a precizat că, dacă Guvernul nu reduce acum salariile cu 25% și pensiile cu 15%, de la 1 ianuarie 2011 ele nu se vor plăti

deloc, pentru că nu vor mai exista bani. Aha, acum am înțeles cum devine chestiunea. Atunci să se reducă, primesc! dar să nu se ia nimica, ori să nu se reducă, primesc! dar să ne dea niște bani în plus pe ici, pe colo, prin punctele esențiale.

● Azi n-avem vești bune întrucît teatrul absurd, dar metafizic, e mai contemporan ca oricînd cu România. Patriarhia e gata să înceapă, la mijlocul lunii august, construcția Catedralei Neamului. O să rideți nervos: a făcut rost de bani (200 de milioane de euro) împrumutată de la o bancă. Suma va fi înapoiată, cu ajutorul lui Dumnezeu, în 15 ani, din donațiile credincioșilor. Dar după ridicarea construcției vor mai fi necesare alte 200 de milioane de euro, pentru pictarea bisericii. Din punctul meu de vedere (un om simplu și rațional, care preferă o capodoperă universală precum *Faust* în dauna unui efort național ca *Arca lui Noe*), această enormă inițiativă ridică cel puțin trei probleme:

- De unde, Doamne iartă-mă, vor mai avea bani de donat credincioșii?
- Cîte cămine pentru bătrînii ortodocși puteau fi ridicate din 200 de milioane de euro și, dacă Preafericitul insistă, pictate apoi în exterior, cu încă 200?
- Dacă Dumnezeu e omniscient, înseamnă că a aflat și El, de la știri, cam cum merge treaba aici, în parohia România. Iar dacă e omnipotent, cum sugerează sfinții părinți, și are, cît de cît, simțul ridicolului, atunci de ce îngăduie o asemenea absurditate?

In divino veritas